

Vysokoškolská kvalifikační práce (diplomová práce)
posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta, vč. titulu: Bc. Kateřina Siegllová

Název práce: Na pasníku

Slovní hodnocení:

Kateřina Siegllová nastoupila na magisterský stupeň studia v ateliéru Environmentu FaVU VUT v Brně v roce 2015. Předtím absolvovala bakalářské studium v oboru Kresba na Ostravské univerzitě v Ostravě.

V rámci přijímacího řízení do našeho ateliéru mluvila o potřebě opustit důvěrně známé vyjadřovací prostředky kresby. Plánovala se soustředit na instalaci v přírodě. To se jí během studia dařilo jen částečně. Pohybovala se spíše ve vyzkoušených oblastech. Přitom se její práce přirozeně v průběhu dvou let studia v Brně vyvíjela. Oproti dřívějším imaginativním obrazům začala např. zkoumat subjektivitu a časovost vlastních kreseb.

Diplomová práce vychází z fotodokumentace procesu rozpadání se miniaturních staveb, vytvořených v lese z přírodnin. I když sama říká, že pro ni byly nspirací domky, které si stavěla v dětství, ve výsledku není zřejmé, pro koho a kým byly zobrazené konstrukce postavené.

Překreslení fotodokumentace instalací Kateřina zdůvodňovala možností kresbou zachytit realitu z různých stran, v různých časech a fázích rozkladu modelu. Nejprve zkusila předlohu – fotografie – skládat vedle sebe ve viditelně oddělitelných, horizontálních pruzích. Poté se rozhodla přechody mezi obrazy rozostřit. Divák ale měl stále na jednom obraze, zleva doprava rozeznat proměnu počasí a mizení staveb. Obávám se, že po tomto záměru zůstaly v kresbě spíše nejisté stopy znepokojivých surreálných momentů.

Ty jsou ale nakonec, podle mého názoru, pozitivem díla. Ačkoli jde na první pohled o realistickou kresbu lesního interiéru, při soustředěnějším pohledu divák zjistí, že je složen spíše z fragmentů reality, které různě levitují, rozpadají se. Autorčin přístup může nepřímou připomenout např. vědecké ilustrace Zdeňka Buriana, které vycházely pouze z dochovaných relikvií zobrazované doby. Znepokojivé momenty a mlhavý odkaz na dětství podle mě posouvají kresbu od původních pokusů autorky, které asociovaly kresby Františka Skály. Ten podle mě tuto poetickou oblast vytěžil.

Kateřina kreslí pentelkou. Údajně je na to zvyklá, nekreslí jinak. Omezuje se na určitý druh šrafury. S tím, ale nejen s tím patrně souvisí i plošnost a neexpresivnost kresby. I když vznikaly nejprve detaily, postupně se Katka snažila pokrýt celou plochu kresby, jako by podlehla strachu z prázdna. Mechaničnost se projevuje na hluchých místech obrazu.

Předkládaná kresba vznikala na zemi, teprve v poslední fázi ji autorka přesunula do prostoru, kde je kresba vystavena, a snažila se uvažovat o obraze jako celku a z odstupů. Myslím si, že je to kompromis, který se také podepsal na neurčitosti výrazu.

Medium kresby jako závěsného obrazu se v současném umění neobjevuje příliš často. Mnohé by odradil vztah ke klasickým předchůdcům i pracnost kresby ve zvoleném formátu. Rozhodnutí soustředit se právě na velkoformátový kreslený obraz hodnotím pozitivně. Velikost pokreslené plochy ale přirozeně nestačí k tomu, aby dílo zásadnějším způsobem oslovilo diváka. Myslím si, že se autorka nedostatečně pídila po svém zájmu či vyznění kresby. Obrazu chybí jasnější záměr nebo přesvědčivější výraz.

Otázky k rozpravě:

Nebylo možné využít fragmentálnost kresby úmyslněji?

Kdybys teď stála na začátku, jak bys postupovala?

Závěrečné hodnocení: Práci doporučuji k obhajobě

Návrh klasifikace: C

Posudek vypracoval(a): MgA. Barbora Klímová, Art.D

Datum: 1. 5. 2017

Podpis: